

Един десет

ство от брата им Филип и понеже бе владяла тия земи ~~10~~ години, сега отказваше да му ги върне. За да не се пролива кръв, тя прибегна до арбитража на фландърската графиня. Жана разрешила въпроса като дала Намур на Бодуен, с условие: той да плати на сестра си седем хиляди ливри...

— А от къде ще вземе Бодуен тия ливри? — попита насмешливо великият логстет, който стоеше изправен от дясната му страна.

— Нали в Англия са му обещали пари... — отвърна протосеваст Приязд. — Той младеж не си дава много зор... — каза протовестияр Милен — дорде му съберат парите от Англия, та да ги даде на Маргарита, да да освободи Намур, на Жан дьо Бриен в Константиновград ще му падне дамба...

Мъжете поклатиха глава.

— Дяволът да му е на помощ! — се изсмя Приязд.

— А сега да видим и четвъртия гончия... — каза самодържецът и лицето му стана изведнаж строго.

Кастрофилактът на крепостта Демичик съобщаваше, че в земите отвъд Истъра се трупаха големи тълпи узи, които със жените и децата си бягали от монголите. Дивите татари били стигнали вече до границите на Кумания.

Октай опустошаваше заедно с ордите на брата си Тули земите на Китай, като бе изпратил десет свои вожди да завладяват Кавказ, Грузия и Армения. Като огромен облак скакалци варварите бяха нахлули в тия плодни и богати страни, оставяйки зад себе си само пустош и разорение. Георгиевската кралица Рузудван едва се бе спасила в едно непристъпно кале из планините. Жителите оставяха дом и имоти и се криеха по гори и пещери.

Това бе истинската опасност. Защото бе непозната и никой не знаеше до къде може да стигне.

Петият гончия бе от Охридския архиепископ, който се оплакваше, че някои ромейски свещеници се опитвали да четат в църковите на български села по ромейски. Очевидно това било вследствие тайните